

Arrest

nr. 159 201 van 22 december 2015
in de zaak RvV X / IV, RvV X / IV en RvV X / IV

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 28 juli 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 juli 2015 (zaak nr. X).

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 28 juli 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 juli 2015 (zaak nr. X).

Gezien het verzoekschrift dat verzoekende partijen op 10 augustus 2015 hebben ingediend tegen dezelfde bestreden beslissingen (zaak nr. X).

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 november 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 december 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van eerste verzoekende partij en haar advocaat F. JACOBS loco advocaat S. DELHEZ, die tevens tweede verzoekende partij vertegenwoordigt en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de rechtspleging

Met toepassing van artikel 39/68-2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) worden de beroepen nr. X, X en X van rechtswege gevoegd.

Ter terechtzitting hebben de verzoekende partijen aan de Raad uitdrukkelijk aangegeven dat hij uitspraak moet doen op basis van het verzoekschrift met rolnummer X.

Overeenkomstig voormelde bepaling worden de verzoekende partijen derhalve geacht afstand te doen van de verzoekschriften met rolnummer X en X.

2. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U, M. M. (...), verklaarde de Russische nationaliteit te bezitten en van Tsjetsjeense origine te zijn. U werd op (...) te Urus Martan geboren en bent getrouwd met D. K. (...) (ov (...)). Tussen 1994-1996 hielp u actief de rebellen door het leveren van munitie, voedsel en medicijnen. Vanaf 1999 leefde u ondergedoken, maar bleef u de rebellen ondersteunen met voedsel en medicijnen. In 2001 werd u naar aanleiding van een explosie opgepakt bij u thuis. Bij de huiszoeking werd door de politie een granaat in uw huis gelegd wat later tegen u werd gebruikt. Na een week werd u vrijgekocht maar omwille van de granaat werd u tot een voorwaardelijke straf van 2 jaar veroordeeld. Niettemin bleef u tot 2002 de rebellen steunen en leefde u ondergedoken. In april 2005 werd u wederom opgepakt nadat u door S. (...), die voor de autoriteiten werkte, werd verraden toen u uw familie ging bezoeken. U werd beschuldigd van de moord op een agent. Tijdens uw vasthouding, waarbij S. (...) aanwezig was, werd u mishandeld. Via de broer van de vermoorde agent die eveneens voor de politie werkte, maar voordien met u tijdens de eerste Tsjetsjeense oorlog had gevochten, kon u vrijkomen. In augustus 2005 werd een inval bij uw schoonouders gedaan omdat zij op zoek waren naar u. Uw schoonvader werd geslagen en overleed later aan een hartfalen. In februari 2006 ontvluchtte u Rusland en reisde naar Polen. Daar verkregen u en uw gezin een 'tolerated stay' verblijfsvergunning. In mei 2006 zag u in het Poolse opvangcentrum S. (...) terug. U zette hem onder druk om een verklaring te schrijven waarbij hij toegaf aanwezig te zijn geweest bij uw vasthouding en mishandelingen in 2005, wat hij dan ook deed. U ging ook naar de veiligheidsdienst van het opvangcentrum om te melden dat S. (...) nog steeds voor de Tsjetsjeense autoriteiten werkte, maar deze wilden niet tussenkomen en stelden enkel dat alle asielaanvragers gelijk zijn. In 2011 keerde uw vrouw met een internationaal paspoort terug naar Tsjetsjenië. Ook u kreeg een internationaal paspoort, maar besloot uiteindelijk om niet terug te keren. Kort na haar aankomst werd een huiszoeking gedaan in het bijzijn van S. (...) waarbij zij werd geslagen en de internationale paspoorten (waaronder ook de uwe) in beslag werden genomen. Na 2 weken keerde uw vrouw terug naar Polen. In diezelfde periode werd S. (...) vermoord en achtte zijn familie u verantwoordelijk voor zijn dood omdat ze ervan overtuigd waren dat u voordien samen met uw vrouw was teruggekeerd naar Tsjetsjenië en wraak had genomen. In januari 2012 werd u onderweg naar het opvangcentrum door enkele mannen in een auto bij hen geroepen. Toen u naderde begonnen zij u te slaan en poogden ze u te ontvoeren. Omdat enkele Polen naderden, vluchtten ze weg. Op 08/01/2012 ontvluchtte u Polen en reisde met uw gezin naar België. U diende er op 01/02/2012 samen met uw vrouw een asielaanvraag in. Jullie asielaanvragen werden niet in overweging genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken gezien Polen volgens de Dublin II-verordening verantwoordelijk werd geacht voor de behandeling van jullie asielaanvragen. U verliet België niet maar diende op 09/07/2013 huidige tweede asielaanvraag in. Om jullie asielaanvraag te ondersteunen legden jullie volgende documenten neer: Belgische medische attestatie, de binnenlandse paspoorten van u en uw vrouw, de vervallen internationale paspoorten van u en uw vrouw, jullie huwelijksakte, een brief van een vertegenwoordiger van Itchkeria, een Pools medisch attest, een vonnis, internetartikels en lijsten, een brief van de Poolse vertegenwoordiging voor Itchkeria, enkele Russische medische attesten, een handgeschreven verklaring van S. (...), treintickets en jullie pobytkarten.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van alle elementen aanwezig in uw administratief dossier, moet worden vastgesteld dat u niet in aanmerking komt voor de erkenning van de vluchtelingenstatus zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus zoals voorzien in artikel 48/4 van diezelfde wet.

In overeenstemming met artikel 48/5, § 4, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, is er geen behoefte aan internationale bescherming indien de asielzoeker reeds in een eerste land van asiel reële bescherming geniet, tenzij hij elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de reële bescherming die hem reeds werd toegekend in het eerste land van asiel of dat hij niet opnieuw tot het grondgebied van dit land wordt toegelaten.

Volgens het tweede lid van datzelfde artikel kan een land worden beschouwd als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of wanneer de asielzoeker reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten.

In voorliggend geval blijkt op grond van de stukken in uw administratief dossier (het antwoord van de Poolse asielinstanties d.d. 18/04/2014 en 30/12/2014) dat jullie op 29/07/2010 een verblijfsstatus tolerated stay werd toegekend in Polen en deze status voor jullie beiden nog steeds geldig is. In het licht van het gegeven dat Polen zoals alle andere Europese lidstaten gebonden is door het Gemeenschapsrecht en de verplichtingen die daaruit voortvloeien, en rekening houdend met de informatie waarover het Commissariaat-generaal (CGVS) terzake beschikt en waarvan bijlage in het administratief dossier is gevoegd, kan er bijgevolg vanuit worden gegaan dat uw fundamentele rechten verzekerd zijn in Polen, dat de bescherming die Polen u biedt in wezen doeltreffend is, dat Polen het non-refoulement beginsel naleeft, evenals dat uw levensstandaard er niet als onmenselijk of mensonterend kan beschouwd worden zoals bedoeld in artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.

Er wordt dan ook vermoed dat u geen belang kan doen gelden om de redenen die u ertoe hebben aangezet om de Russische Federatie te verlaten opnieuw te laten onderzoeken door het CGVS, tenzij zou blijken dat de bescherming die door Polen wordt verleend heeft opgehouden te bestaan; dat deze bescherming ontoereikend zou zijn; of dat u ten aanzien van Polen een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren of er een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de regelgeving betreffende subsidiaire bescherming zou lopen. Dit is in casu niet het geval.

Op grond van het geheel van de elementen in het administratief dossier, stelt het CGVS vooreerst immers vast dat u en uw vrouw actueel nog steeds over de status van tolerated stay beschikken in Polen en dat deze verblijfsstatus in principe onbeperkt is in de tijd (antwoord van de Poolse asielinstanties d.d. 18/04/2014 en 30/12/2014, COI focus Polen Asiel in Polen p. 10-11). U brengt geen gegevens aan waaruit het tegendeel kan blijken wat uw persoonlijke situatie betreft.

Voorts wijst niets in uw administratief dossier erop dat u effectief een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren in Polen, noch dat u een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen ingeval van terugkeer naar Polen.

Met name moet worden geoordeeld dat u er niet in slaagt ten aanzien van Polen een gegronde vrees omwille van een bloedwraak door de familie S. (...) aannemelijk te maken. Zo komt het allereerst weinig geloofwaardig over dat u tijdens uw eerste asielaanvraag op de Dienst Vreemdelingenzaken niets vertelde over deze poging tot ontvoering toen u gevraagd werd of u redenen tot verzet had betreffende uw overdracht naar Polen in het kader van het Dublinonderzoek. Deze (nu) door u aangehaalde poging tot ontvoering zou immers slechts 2 weken voordien zijn gebeurd. U stelde in dit kader toen enkel problemen te hebben gehad met een Armeen die u met de dood bedreigde in het Poolse opvangcentrum (DVZ verklaringen 01/02/2012, punt 21). Tijdens uw tweede asielaanvraag gaf u uit eigen beweging aan dat uw geschil met de Armeen toen fout werd genoteerd en er wellicht een probleem met de vertaling was daar het een Armeen was die uw reis had geregeld (CGVS 14/08/2013, p.2). Echter vergoelijkt dit niet dat u de poging tot ontvoering en de bijhorende bedreiging niet vermeldde tijdens het asielgehoor dat slechts enkele weken later in België werd gehouden maar toen enkel verwees naar de persoonlijke confrontatie met S. (...) zes jaar eerder. Dergelijke anomalie kan bezwaarlijk aan enige vertaalproblemen kan worden geweten. Minstens het feit dat u tijdens uw eerste asielaanvraag op de Dienst Vreemdelingenzaken geen enkele melding maakte van voornoemde poging tot ontvoering - hoewel dit redelijkerwijs kon worden verwacht indien u daadwerkelijk omwille van die reden gevaar in Polen zou lopen - doet dan ook reeds afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u verklaarde vervolgingsvrees jegens Polen.

Voorts maakte u tijdens uw 2de asielaanvraag in de door u op 17.07.2013 op de Dienst Vreemdelingenzaken ingevulde vragenlijst van het CGVS geen enkele melding van enige bloedwraak vanwege de familie van S. (...), hoewel u anderzijds in die vragenlijst zowel de poging tot ontvoering als de moord op S. (...) had aangehaald en betreffende zijn dood toen verklaarde niet te weten wie achter zijn dood zat, maar dat het misschien iemand zoals u was (DVZ vragenlijst 3.5). Pas bij het derde gehoor op het CGVS op 20/11/2014 van deze tweede asielaanvraag sprak u voor het eerst over een bloedwraak tegen u terwijl u reeds een CGVS-asielgehoor op 14/08/2013 en op 30/01/2014 had gehad

waarin u nochtans S. (...) meermaals aanhaalde, stelde dat er in 2005 een bloedwraak tegen deze persoon was en dat hij in 2011 was gedood (CGVS 14/08/2013 p.13-14). Ondanks de meerdere vermeldingen van S. (...) in voornoemde twee eerdere gehoren, heeft u in die gehoren met geen woord gerept over een bloedwraak tegen u omwille van de moord op deze S. (...). Gezien u reeds sinds begin 2012 op de hoogte bent van de bloedwraak tegen u en uw familie omwille van de dood van S. (...) (CGVS 20/11/2014 p.5), komt het dan ook weinig geloofwaardig over dat u pas tijdens een derde CGVS-asielgehoor van uw tweede asielaanvraag voor het eerst melding maakte van een bloedwraak tegen u en uw familie en dit verbond aan de poging tot ontvoering.

Voorts komt het weinig overtuigend over dat u een brief gedateerd op 02/10/2011 neerlegde om het gevaar dat u in Polen zou lopen te bevestigen daar de poging tot ontvoering pas in 2012 plaatsvond en dit het enige ernstige incident is dat u ten aanzien van Polen aanhaalde. De vertegenwoordiging van de regering van Itchkeria in Polen geeft in deze door u neergelegde brief, naast de (summiere) melding van uw problemen in Tsjetsjenië, aan dat u tijdens uw verblijf in Polen werd geïntimideerd door 'boodschappers van de bezettingsautoriteiten van de republiek Tsjetsjenië' en hierdoor in een constante angst leefde waardoor u besliste van verblijfplaats te veranderen. Zij vragen dan ook aan, redelijkerwijs de Belgische, migratiediensten om hulp te verlenen aan u en uw gezin. Echter blijkt uit uw relaas dat u, behalve het ene incident uit 2006 met S. (...) persoonlijk, waarbij er gezien de door u verklaarde omstandigheden eerder sprake was van intimidatie van uwentwege, niets in Polen meemaakte tot de poging tot ontvoering (CGVS 20/11/2014 p.2-3). Redelijkerwijs kan dan ook worden aangenomen dat de poging tot ontvoering de aanleiding van uw vertrek betrof. Het komt dan ook weinig overtuigend over dat u een bevestigingsbrief van het gevaar voor u en uw gezin in Polen laat opmaken vooraleer de poging tot ontvoering plaatsvond daar dit het enige ernstige incident is dat u ten aanzien van Polen aanhaalde. Op basis van die brief dient dan ook te worden vastgesteld dat u reeds vroeger plannen had Polen te verlaten wat de geloofwaardigheid van de poging tot ontvoering, de zogenaamde aanleiding van uw vertrek, dan ook niet ten goede komt.

Voorts is het in de door u geschetste omstandigheden weinig aannemelijk dat u amper weet waar uw broers, tegen wie de bloedwraak ook geldt, zich bevinden hoewel hun laatste verblijfplaats, voor zover u weet, in Polen was waar zij een verblijfsvergunning hebben. U gaf wel aan dat u had gehoord dat 1 van uw broers in Frankrijk had gewerkt (CGVS 20/11/2014 p.8). Dat u zich klaarblijkelijk amper informeert over hen en hun (actuele) verblijfplaats, terwijl u een bloedwraak tegen u en uw familie inroept ter ondersteuning van uw vrees ten aanzien van Polen, is weinig aannemelijk. Bovendien komt het verbod dat u uw neef M. (...) gaf om in 2012 van België naar Polen terug te keren gezien hij daar omwille van de bloedwraak tegen u ernstige problemen zou kennen weinig overtuigend over in het licht dat hij dan wel naar Tsjetsjenië terugkeerde waar S. (...) voor de Russische veiligheidsdiensten had gewerkt en waar de bloedwraak over uw familie werd uitgeroepen (CGVS 20/11/2014 p.5-6).

In de asielverklaringen door uw neef M. (...) werd bovendien verdere bevestiging gevonden van het gebrek aan geloofwaardigheid van het door u beiden aangehaalde bloedwraakmotief uitgaande van de familie S. (...). Zo is het opvallend dat uw neef nergens tijdens zijn CGVS-asielgehoor dd. 03.10.2014 de door u in Polen geleden poging tot ontvoering van januari 2012 ter sprake bracht. Hij had het slechtst in de meest algemene bewoordingen over problemen voor u in Polen omwille waarvan u van Polen naar België zou zijn gekomen (CGVS M. (...) 03/10/2014 p.4). Zelfs toen uw neef geconfronteerd werd met de vraag of het niet riskanter was om in januari 2013 naar Tsjetsjenië terug te keren vanuit Polen, in plaats van in Polen te blijven, maakte uw neef weerom geen melding van voormelde poging tot ontvoering van u in Polen. Hij hield het er opnieuw vaagweg op dat hij in Polen niet beschermd was, dat er allerlei volk binnen en buiten kwam in Polen en dat er van alles kon gebeuren (CGVS M. (...) 03/10/2014 p.4). Dit is toch betekenisvol gezien uit uw verklaringen blijkt dat deze poging tot ontvoering de enige expliciete indicatie is dat u en uw familie omwille van deze bloedwraak gevaar zouden lopen in Polen. Een verdere blijk van het gebrek aan geloofwaardigheid van het door u beiden verklaarde bloedwraakmotief wordt gevonden in de vaststelling dat uw neef M. (...) in de loop van zijn gehoor op het CGVS op 03.10.2014 zich de familienaam van S'. (...) niet kon herinneren (CGVS M. (...) 03/10/2014 p.4, 5). Precies omdat in het kader van bloedwraak dergelijke wraak afgekondigd wordt door een concrete familie jegens een andere, kan het bezwaarlijk geloofwaardig worden genoemd dat uw neef voor wat betreft de identificatie van de familie die de bloedwraak zou hebben afgekondigd, in gebreke blijft. Uw neef had nochtans in datzelfde CGVS-asielgehoor al aangegeven dat er sprake was van een bloedwraak tegen zijn en uw familie: "Iemand heeft over mijn oom, de broer van mijn vader, verteld. Hij was omgekomen in 2011, hij was omgekomen in oktober 2011, hij werd vermoord. In januari 2012 kwamen mensen naar ons en hebben ons beschuldigd dat wij die heer hebben vermoord. Ik moest van die mensen me verbergen om geen wraak te krijgen." (CGVS M. (...) 03/10/2014 p.4) Dat uw neef gegeven deze omstandigheden en het feit dat hij persoonlijk verklaart mee in het vizier te zijn genomen in het kader van deze bloedwraak, maakt des te onwaarschijnlijker dat hij zich van deze S'. (...) enkel de voornaam zou herinneren (CGVS M. (...) 03/10/2014 p.5, 12). Hij gaf daarbij duidelijk aan

dat de bloedwraak tegen alle mannelijke leden van uw familie was gericht (CGVS M. (...) 03/10/2014 p.12).

Voor wat betreft uw verwijzing naar een persoonlijke confrontatie met S'. S. (...) in 2006 op zich, moet evengoed worden geoordeeld dat uit dit gegeven op zich geen afleiding kan worden gemaakt in de zin van een gegronde vrees jegens Polen. U gaf meer bepaald aan dat u in 2006 S. (...), die aanwezig was geweest bij uw arrestatie (Tsjetsjenië) in 2005, in het opvangcentrum in Polen had gezien en dat er een ruzie en gevecht tussen jullie was ontstaan. Om grotere problemen met u te vermijden, stemde hij erin toe een bevestiging te schrijven van uw arrestatie uit 2005. Gezien de omstandigheden kan bezwaarlijk worden gesteld dat deze persoon op dat moment enig gevaar voor u vormde gezien hij er onder dreiging van uwentwege mee instemde een verklaring te schrijven. Uit het feit dat de veiligheidsverantwoordelijke van het vluchtelingenopvangcentrum toen op basis van uw verklaringen dat deze persoon nog steeds voor de Tsjetsjeense autoriteiten zou werken, niets ondernam, kan geen afleiding worden gemaakt over uw kansen op bescherming in Polen daar het redelijkerwijs niet de taak is van dergelijke veiligheidsverantwoordelijke hierover uitsluitel te bieden en uit uw verklaringen niet kan worden opgemaakt dat u toen ernstig gevaar liep (CGVS 20/11/2014 p.2-3, 6). Deze bevinding wordt voorts bevestigd door de vaststelling dat u na dit incident ook in Polen bent blijven wonen tot 2012.

Op basis van bovenstaande vaststellingen kan dan ook niet worden aangenomen dat er in Polen daadwerkelijk een poging tot ontvoering plaatsvond waardoor u gevaar in Polen zou lopen.

Het Commissariaat-generaal onderscheidt voor het overige geen concrete elementen waaruit kan blijken dat u verhinderd zou zijn om zich terug naar Polen te begeven en er zich toegang te verschaffen, rekening houdend met de geldigheid van uw Poolse verblijfstitel.

De door u neergelegde documenten kunnen aan bovenstaande vaststellingen niets wijzigen.

De Belgische medische attesten van u, uw vrouw en uw zoon tonen enkel medische, vooral psychische maar ook fysieke (oa uw nieren en papillen), problemen aan die echter geen (direct) verband houden met uw asielmotieven.

Jullie binnenlandse paspoorten, jullie vervallen internationale paspoorten en jullie huwelijksakte bevatten enkel persoonlijke gegevens, maar geven geen informatie over jullie asielmotieven.

De brief van Itchkeria-vertegenwoordiger Z. (...), het vonnis van de stedelijke rechtbank van Urus Martan, de Russische medische attesten en de internetartikels (Memorial, lijst gedecoreerde officieren, artikels over bezoek VN-delegatie aan Grozny, illegale bestraffing Y. (...) en herstellingswerken in Tsjetsjenië, bevestiging verdwijning T. (...)) hebben enkel betrekking op de situatie en uw problemen in Rusland maar geven geen informatie over eventuele problemen in Polen.

Het bericht aangaande de verdwijning van S'. S. (...) indiceert dat hij verdwenen is. Echter bevat het geen enkele vermelding van zijn dood hoewel hij volgens uw verklaringen in Urus Martan zou zijn neergeschoten toen hij een winkel binnenging (CGVS 20/11/2014 p.5). Het bericht is evenmin gedateerd noch bevat het enige indicatie wanneer deze persoon zou zijn verdwenen. Bijgevolg kan dit ook uw verklaringen als zou er vanwege de familie S. (...) een bloedwraak tegen u zijn niet in het minste staven. Betreffende de bevestigingsbrief waarvan u beweerde dat deze door S. (...) zou zijn geschreven, kan vooreerst worden opgemerkt dat dergelijke brieven door iedereen kunnen worden geschreven waardoor de bewijskracht van dergelijk document zeer klein is. Bovendien kan het überhaupt uw problemen in Polen niet aantonen daar het enkel over uw problemen in Rusland handelt.

De overlijdensaktes van de 2 broers en de vader van uw echtgenote geven enkel aan dat zij in Rusland overleden zijn.

Het Poolse medisch attest dd. 16.01.2012 geeft enkel een beschrijving van de onderzoeken die werden gevoerd en lijst de vastgestelde verwondingen bij u op. Nergens bevat het document enige informatie over hoe u de verwondingen zou hebben opgelopen waardoor dit op zichzelf niet aantoont dat u deze verwondingen in de door u beschreven omstandigheden (poging tot ontvoering) zou hebben opgelopen.

De treintickets indiceren dat uw vrouw in juni (2011) vanuit Rusland via Wit-Rusland is teruggereisd.

De pobytkarten bevestigen dat uw gezin een verblijfsstatus in Polen werd toegekend.

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u over een verblijfsstatus beschikt in Polen en dat u zodoende niet naar uw land van herkomst, in casu de Russische Federatie, mag worden teruggeleid."

De tweede bestreden beslissing, genomen ten aanzien van tweede verzoekende partij, zijnde de echtgenote van eerste verzoekende partij, neemt de motivering van de beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij integraal over daar tweede verzoekende partij wat haar asielaanvraag betreft volledig steunt op dezelfde asielmotieven als deze voorgehouden door haar echtgenoot.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een enig middel beroepen verzoekende partijen zich op de schending van artikel 1, A (2) van het verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/5 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van “*de gegrondheid en de wettelijkheid*” van de bestreden beslissingen.

3.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen volledig kennen en inhoudelijk aanvechten. Zij maken verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

3.2.2.1. In hun verzoekschrift betwisten verzoekende partijen dat zij over een afdoende beschermingsstatus zouden beschikken in Polen.

Eerst en vooral bemerken verzoekende partijen dat uit de informatie die door verwerende partij aan het administratief dossier toegevoegd werd blijkt dat het statuut van “*tolerated stay*” in geval van duurzaam vertrek uit Polen ontnomen kan worden en wijzen zij erop dat zij reeds drie jaar Polen hebben verlaten. Men kan dan ook redelijkerwijs niet uitsluiten dat de Poolse overheden het verblijf van verzoekende partijen van meer dan drie jaar in België en de door hen ingediende asielaanvragen in België beschouwen als een vaste wil om Polen te verlaten.

Vervolgens menen verzoekende partijen dat in hun hoofde er wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging in Polen bestaat, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Verzoekende partijen voeren hieromtrent volgende argumenten aan.

Vooreerst gaan verzoekende partijen niet akkoord met de motieven op grond waarvan verwerende partij oordeelt dat eerste verzoekende partij er niet in slaagt ten aanzien van Polen een gegronde vrees omwille van een bloedwraak door de familie S. aannemelijk te maken en dat niet aangenomen kan worden dat er in Polen daadwerkelijk een poging tot ontvoering van eerste verzoekende partij plaatsvond waardoor zij gevaar in Polen zou lopen, en merken zij dienaangaande het volgende op.

In verband met de vaststelling dat eerste verzoekende partij tijdens haar eerste asielaanvraag op de Dienst Vreemdelingenzaken niets vertelde over de poging tot ontvoering toen haar gevraagd werd of zij redenen van verzet had betreffende haar overdracht naar Polen in het kader van het Dublinonderzoek, opperen verzoekende partijen dat de verklaringen van eerste verzoekende partij foutief werden vertaald tijdens haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van haar eerste asielaanvraag en dat de vragenlijst niet aan eerste verzoekende partij werd voorgelezen, waardoor zij de fout niet kon vaststellen. Tevens dient er rekening mee gehouden te worden dat de interviews bij de Dienst Vreemdelingenzaken “*systematisch overhaast*” gebeuren en dat eerste verzoekende partij bovendien “*bijzonder onder stress*” stond. Bovendien werd eerste verzoekende partij tijdens haar gehoren op het

Commissariaat-generaal nooit geconfronteerd met het feit dat zij de poging tot ontvoering niet tijdens haar eerste asielaanvraag vermeld had.

Waar verwerende partij motiveert dat eerste verzoekende partij tijdens haar tweede asielaanvraag in de vragenlijst ingevuld bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen enkele melding maakte van enige bloedwraak vanwege de familie van S. en dit pas voor het eerst bij haar derde gehoor op het Commissariaat-generaal aanhaalde, bemerken verzoekende partijen dat eerste verzoekende partij *“de familie S. (...) op de 3.5de vraag tijdens zijn verhoor door de Dienst Vreemdelingenzaken op 17 juli 2013 echter vermeld heeft, zonder deze uitdrukkelijk te noemen”*. Verder wijzen verzoekende partijen op de korte duur van het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken en menen zij dat van eerste verzoekende partij niet verwacht mag worden *“de totaliteit van zijn problemen in enkele minuten voor de Dienst Vreemdelingen-zaken uiteen te zetten”*. Daarnaast halen verzoekende partijen aan dat tijdens de eerste twee gehoren van eerste verzoekende partij op het Commissariaat-generaal enkel vragen werden gesteld over de door haar gekende problemen in Rusland en dat haar geen enkele vraag werd gesteld over haar problemen in Polen omwille van S.. Eerste verzoekende partij kan dan ook niet verweten worden tijdens deze eerste twee gehoren geen melding te hebben gemaakt van de bloedwraak vanwege de familie van S.. Dit geldt des te meer gezien eerste verzoekende partij tijdens haar tweede gehoor ziek was en de *protection officer* het tweede gehoor plots ongevraagd beëindigde. Betreffende de motivering van verwerende partij dat het voorts weinig overtuigend overkomt dat eerste verzoekende partij een brief van de vertegenwoordiging van de regering van Itchkeria in Polen gedateerd op 02/10/2011 neerlegde om het gevaar dat zij in Polen zou lopen te bevestigen daar de poging tot ontvoering pas in 2012 plaatsvond en dit het enige ernstige incident is dat zij ten aanzien van Polen aanhaalde, werpen verzoekende partijen op dat toen tweede verzoekende partij in 2011 terugkeerde naar Tsjetsjenië, zij tijdens een huiszoeking in het bijzijn van S. geslagen werd, waarna zij vervolgens naar Polen terugkeerde. Enkele maanden later is S. overleden. Het is omwille van deze feiten dat eerste verzoekende partij zich in Polen niet meer veilig voelde en Polen wilde verlaten. De poging tot ontvoering heeft haar vlucht louter bespoedigd, doch had eerste verzoekende partij hun vertrek reeds voorbereid.

Aangaande de vastgestelde onaannemelijkheid dat eerste verzoekende partij in de door haar geschetste omstandigheden amper weet waar haar broers, tegen wie de bloedwraak ook geldt, zich bevinden hoewel hun laatste verblijfplaats, voor zover eerste verzoekende partij weet, in Polen was waar zij een verblijfsvergunning hebben, opperen verzoekende partijen dat dit argument irrelevant is en dat *“men de reden niet kent wegens dewelke het feit dat de verzoeker niet weet waar zijn broers schuilen zijn vrezes minder geloofwaardig maakt”*. Overigens blijkt uit de verklaringen van haar neef dat zelfs deze, de zoon van de broer van eerste verzoekende partij, niet weet waar zijn vader zich verbergt. Waar verwerende partij stelt dat het verbod dat eerste verzoekende partij haar neef M. gaf om in 2012 van België naar Polen terug te keren gezien hij daar omwille van de bloedwraak tegen haar ernstige problemen zou kennen weinig overtuigend overkomt in het licht dat hij dan wel naar Tsjetsjenië terugkeerde waar S. voor de Russische veiligheidsdiensten had gewerkt en waar de bloedwraak over hun familie werd uitgeroepen, bemerken verzoekende partijen dat de neef van eerste verzoekende partij bij een oom verbleef die hooggeplaatst is en over zijn eigen lijfwachten beschikt. De neef was daar dan ook *“tamelijk veilig”*. Bovendien was niemand op de hoogte van zijn terugkeer naar Tsjetsjenië. Toen haar neef zich niet meer veilig voelde in Tsjetsjenië nadat hij aangevallen was geweest door gemaskerde mannen in uniform, is hij teruggekeerd naar Polen.

Omtrent de motivering dat in de asielverklaringen door haar neef M. verdere bevestiging gevonden werd van het gebrek aan geloofwaardigheid van het door hun beiden aangehaalde bloedwraakmotief uitgaande van de familie S., daar haar neef nergens tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal de door eerste verzoekende partij in Polen geleden poging tot ontvoering van januari 2012 ter sprake bracht en zich daarnaast de familienaam van S. niet kon herinneren, geven verzoekende partijen in hun verzoekschrift aan dat de neef van eerste verzoekende partij niet op de hoogte is van de problemen van zijn oom en van de details van de gebeurtenissen die verzoekende partijen gedwongen hebben Tsjetsjenië te verlaten. De vaststelling dat de neef van eerste verzoekende partij hiervan niet op de hoogte is en de vaststelling dat deze zich de familienaam van S. niet herinnert, is geenszins van aard om de geloofwaardigheid van de problemen van verzoekende partijen in vraag te stellen.

Ten slotte stellen verzoekende partijen dat de geloofwaardigheid van het asielrelaas versterkt wordt door het medisch getuigschrift opgesteld door een Poolse geneesheer op 16 januari 2012, waarin gewag wordt gemaakt van de slagen die eerste verzoekende partij gekregen heeft.

Betreffende de opmerking van verwerende partij dat voor wat betreft de verwijzing van eerste verzoekende partij naar een persoonlijke confrontatie met S. S. in 2006 op zich, evengoed moet worden geoordeeld dat uit dit gegeven op zich geen afleiding kan worden gemaakt in de zin van een gegronde vrees jegens Polen, bemerken verzoekende partijen dat S. het getuigschrift onder druk van eerste

verzoekende partij heeft opgemaakt en dat dit getuigschrift aantoont dat S. in Polen aanwezig was. Verder benadrukken verzoekende partijen dat de Poolse autoriteiten geen daadwerkelijke bescherming bieden. Daarnaast menen verzoekende partijen nog dat het feit dat eerste verzoekende partij nog tot 2012 in Polen verbleef, de realiteit van haar vrees aantoont. Immers hoopten verzoekende partijen, ondanks de ontmoeting van eerste verzoekende partij met S. in 2006, aanvankelijk nog veilig in Polen te kunnen leven, doch bleek na de poging tot ontvoering en de bloedwraak dat hun veiligheid niet meer verzekerd kon worden en derhalve werden zij ertoe gedwongen om naar België te vluchten.

Daarnaast bemerken verzoekende partijen nog dat uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie blijkt dat moslims om reden van hun geloof zowel het slachtoffer zijn van discriminaties als van geweld. Tsjetsjenen in het bijzonder zijn het mikpunt van deze gewelddadigheden en de Poolse overheid slaagt er niet in daadwerkelijke bescherming tegen deze gewelddadigheden te bieden. Ook door eerste verzoekende partij werd verklaard dat zij bedreigd en geslagen werd en dat zij het slachtoffer is geweest van een poging tot ontvoering door mannen *“die hem voor alles gevraagd hebben welk zijn geloof was”*.

Verder stellen verzoekende partijen dat talrijke Tsjetsjenen die door Kadyrov omgekocht zijn zich in Polen bevinden en er hun landgenoten bedreigen en dat de Poolse autoriteiten ook desbetreffend geen daadwerkelijke bescherming bieden. Verzoekende partijen verwijzen dienaangaande naar een rapport van CEVIPOL dat zij als bijlage bij hun verzoekschrift voegen (bijlage 3).

Ten slotte wordt door verzoekende partijen nog aangevoerd dat uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie blijkt dat personen die over het statuut van *“tolerated stay”* beschikken geen financiële ondersteuning en een beperkte financiële bijstand hebben, gediscrimineerd worden op de woningmarkt en een hoger risico lopen geen huisvesting te vinden, gediscrimineerd worden in het onderwijs en ook op de arbeidsmarkt gediscrimineerd worden. Als bijlage bij hun verzoekschrift voegen verzoekende partijen twee rapporten waarin dit bevestigd wordt (bijlagen 2-3).

3.2.2.2. De Raad merkt vooreerst op dat door artikel 4, 5° van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied (BS 22 augustus 2013), het artikel 48/5 van de vreemdelingenwet werd aangevuld met § 4, luidend als volgt: *“Er is geen behoefte aan internationale bescherming indien de asielzoeker reeds in een eerste land van asiel reële bescherming geniet, tenzij hij elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de reële bescherming die hem reeds werd toegekend in het eerste land van asiel of dat hij niet opnieuw tot het grondgebied van dit land wordt toegelaten. Een land kan worden beschouwd als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten.”* Voormeld artikel is van kracht sinds 1 september 2013.

De parlementaire voorbereidingen inzake dit artikel stellen omtrent het begrip *“reële bescherming”*: *“Onder reële bescherming die een asielzoeker in een eerste land van asiel geniet, kan worden begrepen dat hij er een daadwerkelijke verblijfsstatus heeft, dat hij beschikt over een reële mogelijkheid tot terugkeer naar het eerste asieland en dat hij er geen gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van de artikel 48/3 en 48/4 van de onderhavige wet.”* (Parl. St. Kamer 2012 - 2013, Doc 53, nr. 2555/01, p. 12).

Op grond van de informatie in het administratief dossier (zie e-mails *“Poolse asielinstanties”* d.d. 6 mei 2014, 30 december 2014 en 27 maart 2015 (administratief dossier, stuk 26, landeninformatie, deel 2)) blijkt dat verzoekende partijen de verblijfsstatus *“tolerated stay”* werden toegekend in Polen. Uit het administratief dossier blijkt verder dat verzoekende partijen actueel nog steeds over de verblijfsstatus *“tolerated stay”* beschikken in Polen (administratief dossier, stuk 26, landeninformatie, deel 2) en dat deze verblijfsstatus in principe onbeperkt is in de tijd (zie *“COI Focus”* betreffende *“POLEN – Asiel in Polen”* van 25 september 2014 (administratief dossier, stuk 26, landeninformatie, deel 1)).

In het licht van het gegeven dat Polen, zoals alle andere Europese lidstaten, gebonden is door het Gemeenschapsrecht en de verplichtingen die daaruit voortvloeien, en rekening houdend met de informatie door de commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier, kan er vanuit worden gegaan dat de fundamentele rechten van verzoekende partijen verzekerd zijn in Polen, dat de bescherming die de Poolse Staat hen biedt in wezen doeltreffend is, dat Polen het non-refoulement beginsel naleeft, evenals dat hun levensstandaard er niet als onmenselijk of mensonterend kan beschouwd worden zoals bedoeld in artikel 3 EVRM.

Daar waar verzoekende partijen in hun verzoekschrift bemerken dat uit de informatie die door verwerende partij aan het administratief dossier toegevoegd werd blijkt dat het statuut van *“tolerated stay”* in geval van duurzaam vertrek uit Polen ontnomen kan worden en erop wijzen dat dat zij reeds drie jaar Polen hebben verlaten, stellende dat niet uitgesloten kan worden dat de Poolse overheden hun verblijf van meer dan drie jaar in België en de door hen ingediende asielaanvragen in België beschouwen als een vaste wil om Polen te verlaten, wijst de Raad er evenwel op dat uit de landeninformatie weliswaar blijkt dat het statuut van *“tolerated stay”* kan worden ingetrokken indien de betrokkene Polen permanent heeft verlaten, doch blijkt uit niets dat het statuut van verzoekende partijen werd ingetrokken. Immers werd in de e-mail van de Poolse asielinstanties van 30 december 2014 nog uitdrukkelijk bevestigd dat verzoekende partijen nog steeds beschikken over het statuut van *“tolerated stay”*, hoewel verzoekende partijen op dat moment reeds bijna drie jaar Polen hadden verlaten (administratief dossier, stuk 26, landeninformatie, deel 2). Door verzoekende partijen worden geen gegevens aangebracht waaruit blijkt dat zij niet langer over het statuut van *“tolerated stay”* beschikken in Polen.

Verder is de Raad van oordeel dat niets erop wijst dat verzoekende partijen in Polen een gegronde vrees voor vervolging hebben of er een reëel risico op ernstige schade lopen in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

Ten eerste treedt de Raad de motivering van verwerende partij bij dat eerste verzoekende partij er niet in geslaagd is ten aanzien van Polen een gegronde vrees omwille van een bloedwraak door de familie S. aannemelijk te maken, daar eerste verzoekende partij tijdens haar eerste asielaanvraag op de Dienst Vreemdelingenzaken geen enkele melding maakte van de poging tot ontvoering die slechts twee weken voordien zou zijn gebeurd, daar eerste verzoekende partij tijdens haar tweede asielaanvraag in de op de Dienst Vreemdelingenzaken ingevulde vragenlijst geen enkele melding maakte van enige bloedwraak vanwege de familie van S. en pas bij het derde gehoor op het Commissariaat-generaal voor het eerst sprak over een bloedwraak tegen haar, terwijl zij nochtans reeds sinds begin 2012 op de hoogte is van de bloedwraak tegen haar en haar familie omwille van de dood van S., daar het weinig overtuigend overkomt dat eerste verzoekende partij een brief gedateerd op 02/10/2011 neerlegde om het gevaar dat zij in Polen zou lopen te bevestigen daar de poging tot ontvoering pas in 2012 plaatsvond en dit het enige ernstige incident is dat zij ten aanzien van Polen aanhaalde, daar het verder in de door eerste verzoekende partij geschetste omstandigheden weinig aannemelijk is dat zij amper weet waar haar broers, tegen wie de bloedwraak ook geldt, zich bevinden hoewel hun verblijfplaats, voor zover zij weet, in Polen was waar zij een verblijfsvergunning hebben, en daar ook in de asielverklaringen door haar neef verdere bevestiging gevonden werd van het gebrek aan geloofwaardigheid van het door hen aangehaalde bloedwraakmotief uitgaande van de familie S..

De Raad stelt vast dat door verzoekende partijen geen overtuigende argumenten worden aangebracht die van aard zijn voormelde vaststellingen te weerleggen of te verklaren.

Waar verzoekende partijen inzake het niet vermeld hebben op de Dienst Vreemdelingenzaken van de poging tot ontvoering door eerste verzoekende partij tijdens haar eerste asielaanvraag bemerken dat de verklaringen van eerste verzoekende partij foutief werden vertaald tijdens dit interview en dat de vragenlijst niet aan eerste verzoekende partij werd voorgelezen, wijst de Raad erop dat door verwerende partij reeds werd gemotiveerd dat de vastgestelde anomalie bezwaarlijk aan enige vertaalproblemen kan worden geweten. Immers werd door eerste verzoekende partij in het kader van haar eerste asielaanvraag toen haar gevraagd werd of zij redenen tot verzet had betreffende haar overdracht naar Polen in het kader van het Dublinonderzoek enkel gesteld problemen te hebben met een Armeen die haar met de dood bedreigde in het Poolse opvangcentrum (administratief dossier, stuk 27, map eerste asielaanvraag, Terugnameverzoek d.d. 01/02/2012). Hieromtrent gaf zij vervolgens tijdens haar tweede asielaanvraag uit eigen beweging aan dat haar geschil met de Armeen toen fout werd genoteerd en er wellicht een probleem met de vertaling was daar het een Armeen was die haar reis had geregeld (administratief dossier, stuk 15, gehoorverslag CGVS d.d. 14/08/2013, p. 2), hetgeen echter niet vergoelikt dat eerste verzoekende partij de poging tot ontvoering en de bijhorende bedreiging niet vermeldde tijdens het asielgehoor dat slechts enkele weken later in België werd gehouden maar enkel verwees naar de persoonlijke confrontatie met S. zes jaar eerder. De loutere herhaling dat de verklaringen van eerste verzoekende partij tijdens dit interview verkeerd werden vertaald, volstaat dan ook niet ter weerlegging van desbetreffend motief. De uitleg van verzoekende partijen dat deze anomalie het gevolg is van het overhaast verloop van het interview, kan evenmin overtuigen daar aan eerste verzoekende partij uitdrukkelijk gevraagd werd of zij redenen heeft, met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling, tot verzet betreffende haar overdracht naar Polen. Dat zij hierbij geen enkele melding maakt van de poging tot ontvoering in Polen

van enkele weken voordien, is totaal onaannemelijk. Het argument dat dit te wijten zou zijn aan de stress in hoofde van eerste verzoekende partij, kan evenmin worden aangenomen door de Raad, daar, hoewel erkend wordt dat elk verhoor een zekere mate van stress met zich brengt, redelijkerwijs van eerste verzoekende partij verwacht mag worden dat zij dit wezenlijk feit van slechts twee weken voordien dat erop wijst dat zij in Polen gevaar loopt, zou vermelden. Wat nog de bemerking van verzoekende partijen betreft dat eerste verzoekende partij tijdens haar gehoren op het Commissariaat-generaal nooit geconfronteerd werd met het feit dat zij de poging tot ontvoering niet vermeld had tijdens haar eerste asielaanvraag, wijst de Raad verzoekende partijen erop dat geen enkele rechtsregel voorschrijft dat de commissaris-generaal verzoekende partijen vooraf moet confronteren met de informatie op grond waarvan hij zijn beslissingen neemt (RvS 20 oktober 2003, nr. 124.415; RvS 14 juni 2006, nr. 160.052). Bovendien maken verzoekende partijen, daar zij in het onderhavige verzoekschrift geen plausibele uitleg geven voor de vastgestelde anomalie in de verklaringen van eerste verzoekende partij, niet aannemelijk dat of hoe het gegeven dat eerste verzoekende partij hiermee niet werd geconfronteerd op het Commissariaat-generaal van invloed zou zijn geweest op de inhoud van de bestreden beslissingen.

Wat betreft het niet vermelden van de bloedwraak door eerste verzoekende partij in de vragenlijst ingevuld bij de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van haar tweede asielaanvraag, stelt de Raad vooreerst vast dat uit de vragenlijst duidelijk blijkt dat de bloedwraak vanwege de familie van S. nergens door eerste verzoekende partij vermeld werd (administratief dossier, stuk 19, vragenlijst), waardoor verzoekende partijen dan ook niet gevolgd kunnen worden in hun bewering dat eerste verzoekende partij *“de familie S. (...) op de 3.5de vraag tijdens zijn verhoor door de Dienst Vreemdelingenzaken op 17 juli 2013 echter vermeld heeft, zonder deze uitdrukkelijk te noemen”*. Waar verzoekende partijen verwijzen naar de korte duur van het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken, wijst de Raad erop dat ondanks het feit dat deze vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij dermate wezenlijk element uit zijn asielrelaas mededeelt. Uit de voorafgaande verklaring aan de vragenlijst blijkt immers dat aan eerste verzoekende partij de noodzaak werd medegedeeld dat hij de vragen zo correct mogelijk moet beantwoorden en dit met alle bewijselementen waarover hij beschikt, evenals de risico's die hij loopt indien deze raadgevingen niet worden opgevolgd (administratief dossier verzoeker, stuk 19, verklaring voorafgaand aan vragenlijst). Verder blijkt nergens uit deze vragenlijst dat eerste verzoekende partij een tijdslimiet werd opgelegd binnen dewelke zij haar asielmotieven diende uiteen te zetten en werd haar bij de invulling van voormelde vragenlijst bij vraag 3.5 de gelegenheid geboden zelf te vertellen waarom zij Polen heeft verlaten. Het is dan ook geenszins plausibel dat eerste verzoekende partij bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen enkele melding maakte van enige bloedwraak vanwege de familie van S., hoewel zij in de vragenlijst zowel de poging tot ontvoering als de moord op S. had aangehaald en betreffende zijn dood toen verklaarde niet te weten wie achter zijn dood zat, maar dat het misschien iemand zoals zij was (administratief dossier, stuk 19, vragenlijst). Bovendien is het des te ongeloofwaardiger dat eerste verzoekende partij deze bloedwraak pas voor het eerst vermeld tijdens een derde gehoor op het Commissariaat-generaal in het kader van haar tweede asielaanvraag. Het gegeven dat haar tijdens de eerste twee gehoren enkel vragen werden gesteld over haar problemen in Rusland en niet over haar problemen in Polen omwille van S. en dat het tweede gehoor ongevraagd beëindigd werd door de *protection officer* omdat eerste verzoekende partij ziek was, kan geenszins aanvaard worden ter vergoelijking van het feit dat de bloedwraak niet eerder door eerste verzoekende partij werd aangehaald. Immers wordt hiermee geen enkele afbreuk gedaan aan het feit dat eerste verzoekende partij tijdens haar eerdere gehoren S. meermaals aanhaalde en stelde dat er in 2005 een bloedwraak tegen deze persoon was en dat hij in 2011 was gedood (administratief dossier, stuk 15, gehoorverslag CGVS d.d. 14/08/2013, p. 13-14; administratief dossier, stuk 12, gehoorverslag CGVS d.d. 30/01/2014, p. 9-11). Dat eerste verzoekende partij in het kader van deze verklaringen dan met geen woord rept over een bloedwraak tegen haar omwille van de moord op deze S., waarvan zij reeds sinds begin 2012 op de hoogte is, is allesbehalve aannemelijk.

Daar waar verzoekende partijen betreffende de motivering van verwerende partij dat het weinig overtuigend overkomt dat eerste verzoekende partij een brief van de vertegenwoordiging van de regering van Itchkeria in Polen gedateerd op 02/10/2011 neerlegde om het gevaar dat zij in Polen zou lopen te bevestigen daar de poging tot ontvoering pas in 2012 plaatsvond en dit het enige ernstige incident is dat zij ten aanzien van Polen aanhaalde, opwerpen dat zij zich reeds onveilig in Polen voelden sinds de problemen die tweede verzoekende partij kende bij haar terugkeer naar Tsjetsjenië in 2011 en dat zij toen Polen al wilden verlaten, wijst de Raad er evenwel op dat in de brief van 02/10/2011 vermeld staat dat eerste verzoekende partij tijdens haar verblijf in Polen *“geïntimideerd (werd) door de boodschappers van de bezettingsautoriteiten v. d. Rep. tsjetsjenië”* en dat eerste verzoekende partij sindsdien voortdurend bang is (administratief dossier, stuk 25, document nr. 8 (vertaling)). Derhalve wordt in de brief uitdrukkelijk verwezen naar problemen die eerste verzoekende partij zou hebben

gekend in Polen, terwijl uit het relaas van eerste verzoekende partij nochtans blijkt dat zij, behalve het ene incident in 2006 met S. persoonlijk, waarbij er gezien de door haar verklaarde omstandigheden eerder sprake was van intimidatie van harentwege, niets in Polen meemaakte tot de poging tot ontvoering. Het komt dan ook allesbehalve overtuigend over dat eerste verzoekende partij een bevestigingsbrief van het gevaar voor haar en haar gezin in Polen laat opmaken vooraleer de poging tot ontvoering plaatsvond daar dit het enige ernstige incident is dat eerste verzoekende partij ten aanzien van Polen aanhaalde. Gezien in de brief uitdrukkelijk verwezen wordt naar problemen die eerste verzoekende partij gekend zou hebben in Polen, kunnen verzoekende partijen bezwaarlijk verwijzen naar de problemen die tweede verzoekende partij gekend heeft in Tsjetsjenië bij haar terugkeer in 2011 om te verklaren waarom zij reeds in oktober 2011 deze brief hebben laten opstellen.

Verder is de Raad van oordeel dat de geloofwaardigheid van de door verzoekende partijen voorgehouden bloedwraak vanwege de familie van S. ondermijnd wordt door de vaststelling dat uit de verklaringen van eerste verzoekende partij blijkt dat zij zich amper geïnformeerd heeft over haar broers en hun (actuele) verblijfplaats. Immers beweert eerste verzoekende partij dat er een bloedwraak jegens haar en haar familie bestaat (administratief dossier, stuk 8, gehoorverslag CGVS d.d. 20/11/2014, p. 8), waardoor de bloedwraak ook jegens haar broers geldt en redelijkerwijs van eerste verzoekende partij verwacht kan worden dat zij zich zou informeren over waar haar broers zich bevinden opdat zij deze hierover zou kunnen inlichten, temeer gezien hun laatste verblijfplaats, voor zover eerste verzoekende partij weet, ook in Polen was, waar eerste verzoekende partij beweert problemen te kennen omwille van deze bloedwraak.

Dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan de beweerde bloedwraak vanwege de familie van S. jegens eerste verzoekende partij en haar familie, blijkt verder uit de vaststelling dat de neef van eerste verzoekende partij ondanks het verbod dat eerste verzoekende partij hem in 2012 zou hebben gegeven om van België naar Polen terug te keren gezien hij daar omwille van de bloedwraak tegen eerste verzoekende partij ernstige problemen zou kennen, dan wel terugkeerde naar Tsjetsjenië waar S. voor de Russische veiligheidsdiensten had gewerkt en waar de bloedwraak over eerste verzoekende partij en haar familie werd uitgeroepen (administratief dossier, stuk 8, gehoorverslag CGVS d.d. 20/11/2014, p. 5-7; administratief dossier, stuk 26, landeninformatie, deel 4, gehoorverslag CGVS neef d.d. 03/10/2014, p. 4-5). De opmerking van verzoekende partijen dat deze neef in Tsjetsjenië "*tamelijk veilig*" bij een oom kon verblijven en dat niemand op de hoogte was van zijn terugkeer naar Tsjetsjenië, volstaat geenszins om deze terugkeer te verklaren, gezien haar neef geen enkele garantie had dat zijn terugkeer onopgemerkt zou blijven en het hoge risico dat hij loopt indien er werkelijk een bloedwraak tegen (onder andere) hem werd uitgesproken in Tsjetsjenië.

Voorts acht de Raad het geenszins aannemelijk dat de neef van eerste verzoekende partij, waartegen de bloedwraak vanwege de familie van S. eveneens zou gelden, niet op de hoogte is van de poging tot ontvoering van eerste verzoekende partij, terwijl uit de verklaringen van eerste verzoekende partij nochtans blijkt dat dit de enige expliciete indicatie is dat zij en haar familie omwille van deze bloedwraak gevaar zouden lopen in Polen. Er kan dan ook redelijkerwijs verwacht worden dat de neef van eerste verzoekende partij hiervan op de hoogte zou zijn. Gezien de bloedwraak ook ten aanzien van de neef van eerste verzoekende partij geldt, kan tevens redelijkerwijs worden verwacht dat haar neef op de hoogte zou zijn van de volledige naam van de persoon omwille waarvan de bloedwraak zou zijn uitgesproken. Dat haar neef zich de familienaam van deze persoon niet kon herinneren, doet dan ook wel degelijk verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van de beweerde bloedwraak.

Waar verzoekende partijen ten slotte nog verwijzen naar het Poolse medisch attest d.d. 16 januari 2012, verwijst de Raad naar de motivering van verwerende partij dat dit document enkel een beschrijving geeft van de onderzoeken die werden gevoerd en de vastgestelde verwondingen bij eerste verzoekende partij oplijst, doch nergens enige informatie bevat over hoe eerste verzoekende partij de verwondingen zou hebben opgelopen waardoor dit op zichzelf niet aantoonbaar is dat eerste verzoekende partij deze verwondingen in de door haar beschreven omstandigheden (poging tot ontvoering) zou hebben opgelopen. Het Poolse medisch attest volstaat op zich dan ook niet om de door eerste verzoekende partij voorgehouden poging tot ontvoering in Polen aan te tonen.

Ten tweede stelt de Raad vast dat verzoekende partijen evenmin overtuigende argumenten aanbrengen ter weerlegging van de motivering in de bestreden beslissingen dat voor wat betreft de verwijzing van eerste verzoekende partij naar een persoonlijke confrontatie met S. S. in 2006 evengoed moet worden geoordeeld dat uit dit gegeven op zich geen afleiding kan worden gemaakt in de zin van een gegronde vrees jegens Polen, omdat gezien de omstandigheden bezwaarlijk kan worden gesteld dat deze persoon op dat moment enig gevaar voor eerste verzoekende partij vormde gezien hij er onder dreiging van harentwege mee instemde een verklaring te schrijven, omdat uit het feit dat de veiligheidsverantwoordelijke van het vluchtelingenopvangcentrum toen op basis van de verklaringen van eerste verzoekende partij dat deze persoon nog steeds voor de Tsjetsjeense autoriteiten zou werken,

niets ondernam, geen afleiding kon worden gemaakt over haar kansen op bescherming in Polen daar het redelijkerwijs niet de taak is van dergelijke veiligheidsverantwoordelijke hierover uitsluitel te bieden en uit haar verklaringen niet kan worden opgemaakt dat zij toen ernstig gevaar liep, en omdat eerste verzoekende partij na dit incident in Polen is blijven wonen tot 2012. Verzoekende partijen beperken zich dienaangaande immers tot het louter herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, hetgeen echter niet volstaat om desbetreffend motief van de bestreden beslissingen te weerleggen.

Daar waar verzoekende partijen in hun verzoekschrift verder opmerken dat uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie blijkt dat moslims – Tsjetsjenen in het bijzonder – om reden van hun geloof zowel het slachtoffer zijn van discriminaties als van geweld en dat de Poolse overheid er niet in slaagt daadwerkelijk bescherming tegen deze gewelddaden te bieden, wijst de Raad erop dat een dergelijke verwijzing naar een algemene toestand niet volstaat om aan te tonen dat verzoekende partijen in Polen werkelijk worden bedreigd en vervolgd of dat er wat hen betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient op een voldoende concrete manier te worden aangetoond en verzoekende partijen blijven hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480; RvS 19 juni 2013, nr. 223.963). Immers blijkt uit wat voorafgaat dat aan de poging tot ontvoering waarnaar verzoekende partijen hieromtrent verwijzen geen enkel geloof kan worden gehecht. Overigens werd door eerste verzoekende partij nooit eerder aangegeven dat deze poging tot ontvoering verband zou houden met haar geloof. Daar waar verzoekende partijen in hun verzoekschrift immers stellen dat door eerste verzoekende partij werd verklaard dat zij bedreigd en geslagen werd en dat zij het slachtoffer is geweest van een poging tot ontvoering door mannen “*die hem voor alles gevraagd hebben welk zijn geloof was*”, dient namelijk te worden vastgesteld dat eerste verzoekende partij enkel verklaard heeft dat de belagers van eerste verzoekende partij naar haar naam hebben gevraagd en geenszins naar haar geloof (administratief dossier, stuk 8, gehoorverslag CGVS d.d. 20/11/2014, p. 4).

Daar waar verzoekende partijen verwijzen naar een rapport van *CEVIPOL* in verband met de vrees van Tsjetsjeense asielzoekers voor de aanwezigheid van de Russische geheime diensten in Polen (bijlage 3 van het verzoekschrift), bemerkt de Raad dat een dergelijke verwijzing naar een rapport betreffende problemen die Tsjetsjeense asielzoekers in Polen zouden hebben gekend met aldaar geïnfiltreerde Russische geheime diensten niet volstaat om aan te tonen dat verzoekende partijen werkelijk worden bedreigd en vervolgd of dat er wat hen betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient op een voldoende concrete manier te worden aangetoond, alwaar verzoekende partijen op bovenstaande wijze in gebreke blijven (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480; RvS 19 juni 2013, nr. 223.963). Verzoekende partijen maken dan ook niet aannemelijk dat er voor hen een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bestaat omwille van de beweerde aanwezigheid van Russische geheime diensten in Polen. Verder stelt de Raad vast dat uit voormeld rapport niet blijkt dat de Poolse autoriteiten onwillig of in de onmogelijkheid zouden zijn bij het zich aandienen van problemen de nodige bescherming te bieden. De Raad wijst er bovendien op dat geen enkele rechtsstaat een absolute bescherming kan garanderen.

Wat nog de bemerking van verzoekende partijen betreft dat uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie en de door hen aangebrachte rapporten (bijlagen 2-3) blijkt dat personen die over het statuut van “*tolerated stay*” beschikken geen financiële ondersteuning en een beperkte financiële bijstand hebben, gediscrimineerd worden op de woningmarkt en een hoger risico lopen geen huisvesting te vinden, gediscrimineerd worden in het onderwijs en ook op de arbeidsmarkt gediscrimineerd worden, wijst de Raad er vooreerst op dat uit de “*COI Focus*” betreffende “*Polen – Asiel in Polen*” van 25 september 2014 (administratief dossier, stuk 26, deel 1) blijkt dat personen met een statuut “*tolerated stay*” recht hebben op accommodatie, niet-financiële ondersteuning en beperkte financiële bijstand. Derhalve hebben personen met een statuut “*tolerated stay*”, in tegenstelling tot wat verzoekende partijen voorhouden, wel degelijk recht op zowel niet-financiële als financiële (weliswaar beperkt) ondersteuning. Waar verzoekende partijen opmerken dat personen die over het statuut van “*tolerated stay*” beschikken in Polen gediscrimineerd worden op de woningmarkt, in het onderwijs en op de arbeidsmarkt, merkt de Raad evenwel op dat het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin inhoudt. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden, moeten het ontzeggen van rechten en discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en

ingrijpend zijn dat de fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het eerste asieland ondraaglijk wordt (RvS 27 februari 2001, nr. 93.571). Verzoekende partijen tonen op generlei wijze aan dat dit *in casu* het geval is.

3.2.3. Gelet op wat voorafgaat kan Polen in hoofde van verzoekende partijen derhalve aanzien worden als een eerste land van asiel en is er overeenkomstig artikel 48/5, § 4, eerste lid van de vreemdelingenwet geen behoefte aan internationale bescherming. Verzoekende partijen tonen verder niet aan dat zij bij terugkeer naar hun eerste land van asiel, met name Polen, een gegronde vrees voor vervolging koesteren in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, en evenmin dat zij aldaar een reëel risico op ernstige schade lopen in de zin van artikel 48/4 van voormelde wet.

3.2.4. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partijen geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrenge die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissingen zijn gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partijen noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers X, X en X worden gevoegd.

Artikel 2

De afstand van het geding wordt vastgesteld in de zaken met rolnummers X en X.

Artikel 3

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 4

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig december tweeduizend vijftien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT